

Euroškolny

Občasník Euroškoly Česká Lípa SOŠ s. r. o listopad 2006

Prezident navštívil Euroškolu

Ahoj Martine,

musím Ti napsat o jedné nezapomenutelné události, která se zase tak často a každému nestává. Na začátku září k nám do města zavítal pan prezident, který na naší škole slavnostně zahájil akademický rok bakalářského studijního programu Ekonomika a management. Součástí návštěvy byla i beseda s námi, studenty. Přípravy byly velkolepé, ale ty se spíše týkaly našich učitelů. Musím se přiznat, že jsem se na besedu s naší „hlavou“ státu příliš nehrnul. Naše politiky vidáme totiž pravidelně v televizi a korupčními aférami a pomluvkami jsem už otrávený. Pan prezident, musím se přiznat, na mě v médiích nedělá moc dobrý dojem, působí velmi sebevědomě, trochu arogantně, nicméně jeho proslovy mají, jak se říká, „hlavu a patu“. Jaký máš názor ty? Z důvodu potvrzení nebo vyvrácení mého názoru na něj jsem se dobrovolně zúčastnil, společně se svými spolužáky, setkání s ním, jeho ženou a ostatními představiteli našeho kraje. Nyní už Ti musím předepsat, že jsem ale udělal dobře.

Pan prezident sice působil sebevědomě, jak jsem předpokládal, ale hned po jeho prvních slovech, která před studentským publikem přednesl, jsem poznal, že jde o muže,

Z OBSAHU ČÍSLA

- Úvodník
- Květinové město
- Můj víkend s Robbiem
- Z učitele misionářem
- Co mi dala Euroškola
- LoveMessage

který ví a umí velmi výstižně formulovat své myšlenky. Byl upřímný, vtipný a milý. Nevěříš, vid'? Na dotazy studentů ochotně odpovídal, i když se často týkaly jeho soukromého života. Nic ho nevyvedlo z míry. Při následné autogramiádě a focení jsem také nevycházel z úžasu, ochotně se fotil a podepisoval a jiskra v jeho očích zářila směrem k nám, studentům, jakoby se cítil jedním z nás. Manželka Livia je velmi inteligentní dámou s velkým srdcem. Musím uznat, že je mnohem hezčí ve skutečnosti než v televizi a jiných médiích. No, co Ti napsat závěrem? Nelituju, že jsem si tu hodinku na setkání s naším prezidentským párem udělal.

Čau Petr

P.S. Fotografie s podpisem mi záviděli všichni příbuzní a

Z učitele misionářem

Ahoj Jindro, všichni studenti na Euroškole, které jsi učil, sice vědí, žeš na delší dobu odcestoval do Jižní Ameriky, málokdo ale tuší, jakým způsobem ses ke své práci za mořem dostal a co tam vlastně děláš?

O delším pobytu v zahraničí jsem přemýšlel už dlouho. Vloni jsem na své cestě po Jižní Americe zavítal opět mezi své známé, žijící v argentinském Chacu. Tam jsem se setkal i s hispanoložkou a překladatelkou Hanou Hanusovou a od ní jsem se dozvěděl, že vláda schválila směrnice, které mají za úkol pomoci krajanům žijícím ve světě. Součástí této pomoci je i zajištění 12 učitelů, „misionářů“, kteří v několika zemích světa, jako je třeba Brazílie, Rumunsko, Rusko, Ukrajina, Srbsko, Chorvatsko a právě také Argentina, mají za úkol pečovat o české kulturní dědictví a pomáhat krajanům zdokonalovat se v českém

jazyce, organizovat kulturní programy, organizovat osvětovou činnost. Když mi z MZV přišla nabídka, abych se o toto místo v konkurzu ucházel, dlouho jsem neváhal a přihlásil jsem se. Komisi se asi zalíbil můj misionářský vzhled, a tak mě vybrali.

A proč ses rozhodl zrovna pro Argentinu? A kde přesně v Argentině působíš?

Bylo to asi proto, že jsem si k Latinské Americe od své první návštěvy v roce 1991 vybudoval určitý vztah. Mám zde kamarády, dokážu se tu už celkem slušně orientovat a domluví se španělsky. Nepobývám jen v Argentině, z devíti měsíců jsem strávil celé dva v Paraguayi v provincii Itapua. Místo, kde pracuji v Argentině, se nachází v provincii Chaco. Jednou týdně zajíždím do hlavního města provincie Resistencie, kde vedu kurzy na Universita del Nordeste. Kromě toho se snažím alespoň

pokračování na straně 2

Z učitele misionářem

(dokončení ze str.1)

nepravdělně navštěvovat i další krajany, kteří se z různých důvodů nemohou krajanského života účastnit. Jezdím po celém Chacu, většinou na kole.

Liší se nějak tvoje práce v Argentině od práce v Paraguai?

Určitě! V Chacu žije kolem čtyř tisíc rodin potomků českých

emigrantů především z období mezi dvěma světovými válkami. V Paraguai je Čechů méně, mnozí sem navíc nepřišli z Čech, ale z Volyně a krajanský život se tu teprve vzpamatovává. Jinak P. R. Saenz Peña je místo, kde je soustředěno nejvíce Čechů mimo Evropu. Je to opravdu zajímavé. No a ještě jedna odlišnost - v Paraguai je druhým oficiálním jazykem indiánský jazyk guarani. Tím hovoří také mnoho našich krajanů, především tehdy, když se domlouvají s místními původními obyvateli. A to je trochu problém, pokud umíš jen španělsky, nerozumíš. Snažil jsem se něco naučit, ale guarani má velmi odlišnou gramatiku, hlavně stavbu vět a výslovnost.

Můžeš nám něco v jazyce guarani říct?

No tak třeba „Mba'e la porte. Aipota petei kau'y.“

A co to znamená?

„Jak se máš? Chtěl bych jedno pivo.“

Nebylo pro tebe těžké opustit domov a vydat se do neznáma? Určitě jsi nad tím přemýšlel, co bude dál, co tě tam asi čeká. Bylo tvé očekávání odlišné od reality?

Jak jsem už řekl, nejel jsem tak úplně do neznáma a měl jsem poměrně jasné představy o tom, co mě čeká, alespoň tedy v Argentině. Opustit něco je vždycky těžké, ale já asi potřeboval změnit trochu práci a prostředí. Je to někdy dobré pro to, aby si člověk uvědomil spoustu věcí, které mu před tím unikaly, a taky aby zjistil, že domov je trochu větší, než si myslel, a že naopak k příjemnému životu potřebujeme daleko méně věcí, než kolika se řada z nás obklopuje.

Jak dlouho ještě v Argentině budeš? Jaká místa jsi navštívil? A kam se chystáš?

Tak předně jsem tu hlavně pracovně a na nějaké velké cestování

není čas. Pokud se podaří volný víkend, tak si buď vyjedu někam sám do přírody na kole nebo dál autobusem či se setkávám s přáteli. V Paraguai jsem blízkost hranic s Brazílií využil několikrát k její návštěvě. Část své dovolené se chystám prožít v listopadu s partou kamarádů na kole v Andách.

Argentinci a vůbec celá Jižní Amerika je úplně jiná než Evropa. V čem je mentalita lidí odlišná?

V mnoha věcech se život na těchto kontinentech liší, ale záleží na tom, kde zrovna jste. Města v Argentině se podobají těm v jižní Evropě. Život na venkově nebo v horách už je odlišný hodně. I mentalita lidí je jiná. Nikdo nikam nespěchá, siesta, hlavně na venkově a v menších městech, se důsledně dodržuje. Všechno je třeba brát trochu s rezervou. Méně se zde pije i kouří než v Evropě. Lidé vnímají svět spíše vizuálně než verbálně. Mnoho lidí je velmi zbožných a

církev tu hraje velkou roli i ve vzdělání. No a pak je tu samozřejmě příroda, ta se od té naší liší hodně.

Tvůj nezapomenutelný zážitek?

Tak to bylo asi před měsícem, když jsem mluvil španělsky živě v jednom paraguayském rádiu. Místní reportérky se zrovna moc dopředu nepřipravily, takže to byla improvizace a horor. Nakonec jsem podle ohlasu zjistil, že posluchači našťestí nic nepoznali a pořad o osobnostech české historie a kultury se jim líbil.

Stýská se ti? Kdy plánuješ návrat domů?

Mám to tady hodně rád, velmi mě těší, jak jsou krajané ke mně otevření a upřímní. Nemyslím, že by se mi stýskalo. Dnes, v době internetu, mohu se svými dětmi mluvit často. A můj návrat? No pokud by mi někdo z Euroškoly chtěl přijít na letiště pomoci s kufrem, měl bych přistát 10. prosince dopoledne.

Kdo by se chtěl podívat na fotografie nebo přečíst další zážitky, může tak učinit na www.masacek.com

Díky za rozhovor a ahoj v Česku.

Jindru Krouse, bývalého učitele Euroškoly, zpovídala Eva Š.

love message

Jak a kdy vznikla vaše skupina?

Pawlos: Jednou jsem surfoval na internetu a někdo mi na ICQ napsal internetovou adresu, byl to Michal člen LoveMessage. Podíval jsem se a tam: „Chceš se stát členem populární české

chlapčeské skupiny, něco jako je Blue nebo Backstreetboys?“ Neváhal jsem a přihlásil jsem se do konkurzu, poslal Mp3 jak zpívám, 2 své fotky a za týden jsem se dozvěděl, že mě berou :)

Kolik je ve skupině členů a odkud jsou?

Pawlos: Jsme tam 4 kluci a každý je z jiné části republiky.

Jak se scházíte, když jste každý odjinud?

Pawlos: Náš manager nám posílá songy a texty, my se je naučíme. Jednou za čas se dáme dohromady v nahrávacím studiu a....album je na světě :)

Kdo vám skládá hudbu a texty?

Pawlos: Tak hudbu tvoří skladatel v Belgii, kde sídlí i náš manager. Texty dělá Pan John a 3 texty na albu jsem dělal já.

Kdy vyjde vaše první album a jak se bude jmenovat?

Pawlos: Naše debutové album s názvem „Žít svůj sen“ spatřilo světlo světa poslední týden v září 2006. Je tam 12 songů + 2 mixy + 2 karaoke verze.

Kde vás můžeme vidět?

Pawlos: Určitě na našich oficiálních stránkách www.lovemessage.cz a také v médiích, v srpnovém Aha a v září v Music & mobil, od 21. září pak v časopise Bravo.

Člena hudební skupiny LoveMessage „Pawlose“ Caltu zpovídá Martin Šrytr

Květinové město

***If you're going to San Francisco
Be sure to wear some flowers in
your hair...***

Cestování je pro určité procento civilizace drogou. Závislost si vybudujete s postupem času nebo na vás začne ten hlad a chtíč po objevování a poznávání působit okamžitě. Já jsem

ale osmnáctiletá blondýna, dobrodružství s batohem a prázdným žaludkem tak musí, spíše na naléhání rodičů než z vlastní uvážlivosti a rozumu, ještě počkat na svou chvíli. První destinace z té v budoucnu snad prozkoumané řady je už na mojí mapě ozdobená malou vlaječkou, a tím místem je krásné San Francisco.

Cesta i celý pobyt pro mě byly jsou a budou nezapomenutelnými zážitky a i přesto, že vše bylo od začátku naplánované, ta špetka dobrodružství a okouzlení neznámem se neztratily.

S myšlenkou vycestovat jsem si pohrávala už dlouho. Naše společné laškování se vtělilo do podoby aplikací k pracovním agenturám, au-pair profilů a hodin strávených hledáním. Každý mi ale dokázal okázale vysvětlit své neotřesitelné „ale“, a tak jsem měla v rukou jen seznam odůvodnění k zamítnutým žádostem. Mojí přeživší nadějí se nakonec stal táta, který mi velmi pomohl.

Jakmile jednou zavoláte cestovní agentuře a jsou z vás cítit podepsané smlouvy následované uhrazenou fakturou, okamžitě vás obklopí s nabídkou toho nej. A tak vyšla na povrch známá pravda, že když máte peníze, je to zkrátka všechno jednodušší. S vyřizováním svojí cesty jsem začala už v únoru tohoto roku, i když jsem odjezd plánovala až na červen. Většinu za vás dnes vyřídí agentura, takže mým hlavním úkolem bylo okouzlit úředníka na ambasádě a vyloudit studentské vízum. Získání víza stejně jako všechny kontroly a otázky, které vás potom jako cizince všude provázejí, jsou svým způsobem ponižující, ale člověk se musí nad tyhle věci trochu povznést a zatnout zuby. Stojí to za to.

V červnu už jsem měla v ruce dopis z jazykové školy v San Franciscu, adresu hostitelské rodiny a extra nálepkou v cestovním pasu, to vše okořeněné nadšením, menší nervozitou a vervou vyrazit okamžitě.

Do USA mě dopravily České aerolinky s mezipřistáním v New Yorku na letišti J. F. Kennedyho. Už první kroky v útrobách letiště byly intenzivním zážitkem, protože právě v tu chvíli začnete dýchat americký vzduch. Dáte si kávu z papírového šálku

u Starbucks, sledujete zprávy na CNN a vnímáte tu nenadálou změnu prostředí kolem.

Můj čas k objevení a poznání města čítal přesně jeden celý měsíc, může se to zdát jako dlouhá doba, ale teď už vím, že by mi nestačil ani rok. Přesto právě ten můj měsíc mi stačil k tomu, abych si to místo zamilovala a přidala ho na seznam míst, kde bych jednou dokázala žít.

Tolik okouzlujících koutů na tak malé ploše najdete jen málokde. Ať už je to China Town, s červenými střechami a obchůdky se vším tím podivně vyhlížejícím jídlem, které pak ochutnáváte v nedaleké restauraci. North beach, italská část města, kde si můžete dát tu pravou smetanovou zmrzlinu, křupavou pizzu nebo napěněné cappuccino a to vše si vychutnat u malého stolku na ulici. Japan Town s pagodami a nepřeborným množstvím restaurací, které vás lákají na svá menu jídlem vystaveným za skleněnou výlohou hned vedle obchůdku s tradičním ručně vyšíváním kimonem. Nedaleko sídlí slavné Fillmore auditorium, budova, kterou Bill Graham dříve učinil chrámem rock'n'rollu a přivedl sem taková jména jako Pink Floyd, Santana nebo Aretha Franklin. Právě hudba je s městem velmi silně spjatá, v některých uličkách v Haight-Ashbury, čtvrti, která byla domovem hippies a centrem dění Léta lásky v šedesátých letech, znějí skladby The Doors, Jimiho Hendrixe nebo Janis Joplin. I dnes v Haight-Ashbury najdete potomky květinových dětí s dlouhými vlasy, ve vytahaných džínsech, s oděrem všudypřítomného konopného listu. Než projdete ulici Haight, minete na deset drogových dealerů, dvacet obchodů s hudbou ve formátech, které je dnes v době digitalizace téměř vzácnost objevit, a pak tucty barů, klubů a v neposlední řadě obchodů

s oblečením. Oblečením, které vypadá jako jediné svého druhu, od latexových pánských kalhot a hvězdných okulárů po ručně šité květované košile.

Vedle takových čtvrtí má San Francisco samozřejmě svůj Finanční Distrikt. Ulice, kde během dne potkáváte pány v kravatách, dámy v drahých lodičkách a bezdomovce s plecháčky na mince. Centrum je plné luxusních obchodů, hotelů, škol, galerií, restaurací, kaváren a kancelářských budov, kterým dominuje Transamerica Pyramid se svou bílou štíhlou špičkou sahající do výšky dvou set padesáti šesti metrů.

V jedné z takových kancelářských budov sídlila i moje škola. Výuka začínala v devět hodin ráno a pokračovalo se s malou přestávkou až do oběda, další lekce následovaly někdy až do šesti hodin večer podle kurzu, který jste zvolili. Studium v takové instituci je nenahraditelně obohacující zkušeností hlavně díky interakci s ostatními studenty z celého světa. Všichni tak rozdílní lidé se sešli na jednom místě s jedním cílem, a to

pokračování na str.4

Květinové město San Francisco

dokončení se str.3

zdokonalit se v angličtině a cestovat. Zdálo se, že víc společného už mít ani nepotřebujete. Učitelé jsou rodilí Američané a výuka probíhá na devadesát procent orální formou, tak aby měl každý možnost zapojit se do konverzace na různá témata. Přirozeným výsledkem našich studentských rozhovorů bylo vedle úžasného tréninku angličtiny také poznání ostatních kluků a děvčat a porovnávání různých kultur. Pro představu v mojí třídě byli studenti z Koreji, Japonska, Kazachstánu, Norska, Ruska, Švýcarska, Turecka nebo Španělska. Stereotyp přichází jen málokdy, protože každý týden přicházejí noví studenti a mění s i učitelé, všechno je permanentně v pohybu. V jedné třídě bylo v průměru kolem deseti studentů, takže se nestávalo, že bych se nedostala ke slovu a také se každý těšil individuální pozornosti a zájmu učitelů a i to může být příjemnou stimulací ke studiu.

Štěstí mě neprovázelo jen v případě školy, ale i pokud šlo o ubytování v hostitelské rodině. Má rodinka pocházela původem z Filipín a všichni emigrovali za lepším životem do Ameriky. Je

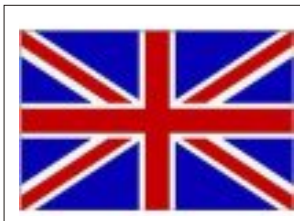

i tohle hledání amerického snu? Rodina žila v malém domku v pobřežním Sunset distriktu na druhé straně pahorků Twin Peaks, skrz které jsem denně projížděla vlakem. Nebudu přehánět, když řeknu, že jsem se cítila jako člen rodiny. Přívětivost hostitelů neznala meze, zvali mě společně s mou korejskou spolubydličkou, abychom s nimi strávily večery u televize, které se nesly spíše v rytmu karaoke, takže jsem dávala přednost toulkám s přáteli nebo knížce. Klima v domě bylo doslova rodinné a i takové věci vám výrazně zpříjemní čas strávený na cestách.

San Francisco se mi nenávratně zarylo pod kůži, a stalo se místem, kam se vždy ráda vrátím. S nostalgií budu vzpomínat na ranní mlhy nad zlatou zátokou, studené západy slunce na pláži v Sunset nebo kavárny, kde Jack Kerouac psával svá beatnická díla, ale nejvíc se těším, až si s přáteli ze Soulu zavzpomínáme na čas, který jsme tam spolu strávili. Jak shrnout přínos cesty studenta za oceán? Vrátila jsem se

dospělejší, veselejší, s extra zavazadlem a plným adresářem, a protože s jídlem roste chuť, je čas začít přemýšlet, kterým směrem se vydat za rok.

GOOD OLD ENGLAND

10. června se část třídy P2A + P3B + H2 vydala na Britské souostrovní. Do autobusu jsme se „nalodili“ kolem 11 hodiny. Začátek cesty byl příjemný, protože jsme zabrali přes půlku autobusu. Ale v Březnici se k nám přidala místní základka, takže už začalo být trochu těsno. Naštěstí se z nich vyklubali bezva lidičky, takže jsme cestu ve zdraví přečkali. Naším prvním cílem byl francouzský přístav Calais. Odtud jsme na trajektu zdolali kanál La Manche a dopluli do britského Doveru. Já, protože musím mít vždy něco extra, jsem měla grandiózní nástup na britskou půdu. Ze schodů autobusu jsem to vzala rovnou po zádech, takže jsem si „vykoledovala“ vtipné poznámky. Z Doveru nás čekala cesta do královského zámku Windsor, který je opravdu nádherný. Následovala trocha opravdové zábavy, protože jsme zamířili do Legolandu. Vyzkoušeli jsme si nějaké atrakce a nejlepší podle mě byla horská dráha. V podvečer přišla nejočekávanější chvíle celého dne - odjezd do Oxfordu, kde jsme se ubytovali v anglických rodinách. Musím říct, že jsem z toho byla opravdu nervózní a ani ostatní na tom nebyli o moc lépe. Když

jsem spatřila svoji „maminku“, tak jsem byla poněkud v šoku, ale po chvíli jsem zjistila, že to je celkem milá paní. Po příjezdu „domů“ jsme se seznámili i s jejím manželem. Tento pán byl poněkud podivný, vypadal spíše jako německý „Helmut“ a skoro na nás nepromluvil.

Následující den jsme si poslechli první dojmy ostatních, nebyly o moc odlišné, slečny byly nespokojené s arabskou rodinou, někdo se bál místních černochů, holky z Březnice bydlely u paní, která měla snad všude růžovou a její manžel vypadal jako funebrák. Takže opravdu zajímavá skvadra rodin. Zatímco jsme si vyprávěli zážitky, dorazili

jsem do centra Oxfordu, kde jsme strávili celý den. Viděli jsme místní koleje. Obzvlášť nás potěšila Christ Church College, místo natáčení Harryho Pottera. Byla jsem překvapená, jak moc byla tato místa ve filmu opticky upravena. Následovalo volno, po kterém jsme se rozdělili na dvě skupiny, jedna (složená převážně z chlapců) zamířila do místního „pubu“ na fotbal a ta druhá do supermarketu. Poté jsme se opět sešli a vyrazili za svými rodinkami.

Další den jsme jeli na prohlídku středověkého hradu Warwick Castle. Byl vážně nádherný. Myslím, že něco takového u nás opravdu nenajdete - v místnostech byly navíc voskové figuríny, které vypadaly jako živí lidé. Na hradě jsme si nemohli

pokračování na str.5

GOOD OLD ENGLAND

pokračování ze str.4

odpustit návštěvu Ghost Tower, byl to opravdu zážitek. Po prohlídce rozsáhlého areálu Warwicku jsme vyrazili do Stratfordu. Tady jsme navštívili rodný dům W. Shakespeara, muzeum, jeho školu a kostel Trinity Church - místo, kde byl Shakespeare pokřtěn, měl tu svatbu a je zde i s rodinou pohřben. Poslední den nás čekal asi nejdelší výlet - Londýn. Viděli jsme Houses of Parliament, Big Ben, Buckingham Palace, Westminster Abbey, Trafalgar Square a někteří se podívali do čtvrti Soho a projeli se na London Eye. Potom konečně přišlo to, na co jsem se těšila už od začátku - London Dungeon. Realita

předčila mé očekávání. Prostě nejlepší věc z celého výletu. Pokud vás to zajímá nějak blíže doporučuji www.dungeon.co.uk a pokud pojedete někdy do Londýna, tak sem musíte každopádně zajít. Potom jsme se prošli po Tower Bridge, metrem dojeleli na Greenwich a pěšky došli k nultému poledníku. A co pak?

To už nás čekala pouze cesta domů. A moje hodnocení výletu? THE BEST!!! Anglie je úžasná země. A určitě stojí za to se tam jet podívat.

Tereza Ch.

Víkend s Robbiem v Dublinu

Mám soutěživou tetu, která mívá navíc ohromnou kliku. Letos pořádal T-Mobile akci pro své zákazníky a 100 vylosovaných získalo letenku a vstupenku na koncert Robbieho Williamse

v Dublinu. Štěstí stálo i tentokrát při mé tetě a ona byla mezi stovkou vyvolených, ale samotná letět nechtěla, proto lístek věnovala mně. Já sice nepatřím mezi skalní fanoušky Robbieho, ale šanci jsem neodmítl, navíc mám v Dublinu kamarády z doby, kdy jsem tu pracoval, tak bylo rychle rozhodnuto. Poletím! Výhra zahrnovala i ubytování v moderním hotelu. Měli jsme čas se projít po O'Connell Street, podobnou našemu Václaváku. Viděli jsme gotickou St. Patrick's Cathedral a večer jsme se prošli po nábřeží Liffey. Další den ráno jsme navštívili hrad ze 13. století, přístav a palírnu Jameson Whiskey, kde všichni rádi ochutnávali.

V podvečer nás čekal koncert na nově postaveném stadionu Croke Park. Tisíce fanoušků a fanynek se mačkaly před stadionem a snažily se dostat dovnitř. Myslím, že koncert byl ohromný zážitek nejen pro „uječené šestnáctky“. Williams umí udělat velkolepou show a 70 000 lidí na stadionu vytvořilo výbornou atmosféru. Měli jsme štěstí i na počasí, přšelo jen 10 minut, jinak bylo hezky. To je skoro zázrak, protože v Irsku je déšť na denním pořádku.

V noci jsem se sešel ještě se svými kamarády, kteří žijí v Dublinu již několik let, zašli jsme do irského pubu, kde hrála živá folková

muzika (hudby jsem si užil vrchovatě) a kde Irové sázeli na dostihy. Irsko s Robbiem a whisky nebo i bez vřele doporučuji, je to krásná země. Já bych tam odjel nejraději už teď na podzim na fotbal, ale nejspíš mi to vyjde až za rok v létě.

Jiří P.

Co mi EUROŠKOLA dala

Je září! Tolik jsem chtěla na vysokou školu! Vzhledem k mé „důkladné“ přípravě na přijímačky jsem však nebyla přijata. Přesto jsem toužila dále

studovat, a proto jsem hledala další možnosti. Našla jsem intenzivní výuku němčiny na Euroškole v České Lípě. Jak to půjde k sobě? Já a němčina, kterou jsem tolik nenáviděla? Podobný osud čekal i na mých 7 spolužáků, nikdo z nich neměl němčinu moc rád.

Výuka mne překvapila, každý den v týdnu jiný vyučující. Každý den byl naprosto odlišný, zvláštní a zábavný. Ale! Každý týden jsem na sobě pozorovala, kolik jsem se toho naučila.

Do školy jsme se najednou těšili na zajímavé reportáže, rozhovory, na české i zahraniční filmy v němčině a nakonec i ta otravná cvičení v učebnici

nám vyučující dokázali zpříjemnit a oživit. Chození do školy se stalo potřebou a radostí. Pokud jsem byla nemocná, obávala jsem se, že o něco přijdu.

Je duben! Vše vidím úplně jinak. Mé chatrné zářijové znalosti němčiny jsou už jen vzpomínkou, po osmi měsících výuky se obstojně domluvíme, rozumím více než dobře, ale hlavně jsem - společně se 6 spolužáky - úspěšně složila zkoušku „Zertifikat Deutsch“. Němčina se mi zalíbila natolik, že ji teď sama vyhledávám.

Euroškola mi toho za osm měsíců dala hrozně moc. Vyučující nám zvedli sebevědomí, že v cizím jazyce vždy vše dokážeme říci.

Navíc jsme přišli na to, že každá věc, i ta nejotravnější, má svou krásu - jen ji najít! Na Euroškolu nedám dopustit. Já i moji spolužáci jsme se shodli na tom, že jsme Euroškole moc vděční za rok, který byl pro nás velkým přínosem.

Pavla B.

PROČ?

Proč si tak krásná ?

Proč si přesně taková, jakou jsem Tě vždycky chtěl ?

Proč díváš se na mě svýma krásnýma očima ?

Proč žiješ na stejné planetě ?

Proč o Tobě se mi zdá ?

Proč neumím Tě nenávidět ? - Proč, když by se mi tak ulevilo ?

Proč mluvíš o věcech, které mě tak zajímají ?

Proč jsi tu na zemi ? - Abys mě trápila ?

Proč, když jdeš mezi tisíce, vidím jen Tebe ?

Proč tolik mi chybíš ?

Proč kvůli Tobě mi připadá svět krásný ?

Proč těším se na každý den, kdy Tě uvidím ?

Proč umírám, když Tě nemám blízko sebe ?

Proč neznám jedinou odpověď na svoje otázky ?

Nechci, ale slyšet žádnou lež, víš, že to poznám. Stačí mi, když se na mě usměješ a prominu Ti, že jsi zradila.

Než usneš, pošli mi prosím po noci polibek, jen tak, abych věděl, že na mě myslíš. Řekni, že se mnou pojedíš, třeba jen na vteřinu, ale řekni to. Řekni, že pak se mnou zůstaneš a já Ti nebudu věřit.

Proč máš v očích záhady vesmíru ?

Proč ve vlasech slunce ?

Proč, když mičíš, slyším Tvé rty šeptat " Líbej nás."

Proč ?

Jsou-li andělé, závidí Ti krásu. Možná proto Ti svět někdy připadá zlý. Možná Bůh neví, že jsi, možná by Tě chtěl, stejně jako já, mít u sebe. Možná Tě stvořil jako trest za moje hříchy. Možná - ale proč ? Proč nemám odvahu přijít za Tebou a říct Ti to do očí ?

Tak mě už netrap a řekni PROČ?

Saša R.

NENECHME SI ZAVŘÍT ÚSTA

Někdo mluví tak,
jako když hrách na
stěnu hází,
jiný mluví zase jako
kniha společenských
frází.

Ten, kdo promluvit
se bojí,
v dnešní době
neobstojí.

Já mám proto už ve
zvyku
- co na srdci to na
jazyku.

Nenechme si zavřít
ústa,
pro potřebu jiných
lidí,
nebojme se svoji
zůstat
- ukažme se, ať nás
vidí!

Člověk v sobě
uzavřený
ostatním vždy naletí.
Já proto budu
otevřený,
nechci se stát obětí.

Na věci mám
vlastní názor,
nechci podléhat jen
většině,
a když nemohu

najít pravdu,
tak ji hledám ve víně.

Němá ústa bez
názoru,
co se vším jenom
souhlasí,
jsou jako voda, co
jen klidně teče,
ale žádný požár
nehasí.

Pohlédněme kolem
sebe,
každý z nás to přece
vidí,
někdo jenom mávne
rukou,
jiný se však zato
stydí!

„Nenechme si zavřít
ústa“,
jak řekl jednou
Günter Grass,
nebojme se svoji
zůstat,
opatrujme svoji vlast.

Slovo to je silná
zbraň,
kterou má skoro
každý,
dokáže i ublížit,
však nikdy
nezavraždí!

Milan H.

A
Skrze
Jednu větš**Í**
Ves, jsme jell
My, auto a přívě**S**
Sluníčko svítilo a m**Y**
Jsme klábosili, zanedlouh**O**
Jsme k Jinolickému rybníku doraz**ÍÍ**
Na malou procházku s lvem hned vyráží**M**
Nad místními přírodními krásami se s údivem zaráží**M**

Petr Š., Jakub J., Daniel H.

Vodácký kurz, nebo medaile?

Naše, tedy už loňská třída P2B, plánovala v červnu vodácký kurz. Měli jsme sjíždět Vltavu. Celá třída i já jsme se moc těšili. Jen jsem se bála o termín, který ještě nebyl jistý. Když nám pan profesor Kuchař a náš třídní profesor Kroulík sdělili přesný termín, všichni jásali a už počítali dny do odjezdu. Jen mě ztuhl úsměv na tváři a uvědomila jsem si, že se svou třídou na vodácký kurz neodjedu, protože mě čekal mezinárodní závod **16th Meeting of the shooting hopes**.

Vrcholově se zabývám sportovní střelbou a trénuji třikrát týdně v Manušicích, kde je třetí nejlepší středisko v České republice pro sportovní střelbu. Bylo mi to moc líto a dokonce jsem svůj milovaný sport začala proklínat. Nechtělo se mi trénovat a říkala jsem si: „Proč nemohu zažít tu skvělou zábavu a dobrodružství jako moji spolužáci?“ Ti odjeli a já jsem se musela smířit s tvrdou realitou a plně se koncentrovat na mezinárodní závod, který se konal v Plzni a posléze se naplno věnovat přípravě na Mistrovství České republiky. Třída se vrátila s mnoha zážitky a já s průměrným výsledkem, protože konkurence na mezinárodních závodech byla veliká. Získala jsem však nové zkušenosti a navázala jsem přátelství s jednou izraelskou závodnicí. UVědomila jsem si také, že jsem obětovala mnoho zážitků a ještě si jich budu muset hodně odříct, pokud budu chtít něco dokázat. A to samozřejmě chci!

Ke konci školního roku mě moc ve škole neviděli, protože jsem se

připravovala na závěrečný závod letní sezóny na Mistrovství České republiky, které se také konalo na plzeňské střelnici.

A zde jsem se svým družstvem vybojovala zlatou medaili a titul Mistr České republiky s novým českým rekordem a následně jsme ještě k zlaté příčce přidali bronzovou. Já jsem skončila na pátém místě, když mi o pár

bodů uteklo třetí místo. Teď si říkám, že za obětování vodáckého kurzu to přece jen stálo. Přesto jsem ještě trochu smutná, když celá třída vzpomíná na vydařený výlet.

Klára B.

AKTIVITKY - EXKURZE - TURISTÁČKY

ZÁŘÍ

Horní Světlá: adaptační kurz; Česká Lípa: Projekt „Škola života proti drogám“ Jsem debil, mám vymaštěnej mozek; Dětenice: zámek, pivovar + Ostrá n. L: centrum Botanicus; Praha: Vyšehrad

ŘÍJEN

Brno: INVEX; Objevování krás severočeských měst a Krušnohoří; Most: veletrh fiktivních firem; Jiráskovo divadlo: A. Goldoni „Náměstíčko“; Česká Lípa: přednáška „S tebou o tobě“; fotosoutěž „Jak jsem trávil/a prázdniny aneb Vyfoť si barevnou rybičku“

LISTOPAD

Barcelona: Projekt Comenius Teentour; Praha: letiště Ruzyně; Drážďany: Zwinger, Striezelmarkt;

Litoměřice: vinařské závody

PROSINEC

Drážďany: Zwinger, Striezelmarkt; Česká Lípa: kino Crystal „Kletba bratří Grimmů“; recitační soutěž; školní kolo soutěže v němčině

LEDEN

Pec pod Sněžkou: lyžařský výcvik; Praha: Coca Cola Beverages; maturitní ples

ÚNOR

Praha: veletrh Holiday World 2006; Hradec Králové: oblastní veletrh fiktivních firem; Olympiáda z anglického jazyka; maturitní ples; pořad „Rady začínajícím milencům“; okresní kolo soutěže v recitaci; beseda s ředitelem humanitární organizace ADRA Janem Bártou

BŘEZEN

Praha: mezinárodní veletrh fiktivních firem; okresní kolo Olympiády z ČJ

DUBEN

Česká Lípa: ekologické pořady střediska Litoměřice Sever; literární soutěž „Náchodská prima sezóna“ a „Máj“

KVĚTEN

Porto: projekt Comenius Teentour; Španělsko

- Oropesa del Mar: turistický kurz; Praha: Parlament ČR; Březová - Třebíč: turistický kurz; Jiráskovo divadlo: Claude-André Guget „Bláhový čas“

ČERVEN

Velká Británie: Londýn, Oxford, Stratford, Warwick; Vltava: vodácký kurz;

sportovní den; branný den; Praha: Nejen po

stopách Franze Kafky; Sedmihorky: školní výlet;

Březová - Třebíč: školní výlet; Jinolice: školní výlet; Nový Bor: Parkhotel

POZDRÁVKY

Ahojte paní profesorko, nevím, zda jsem Vám stihl poslat pár řádků o tom, co dělám po studiích, ale pro jistotu píšu ještě jednou. To víte, práce je hodně, ale teď jsem odpočínutý po dovolené :-)

Práci v rádiu jsem se věnoval už během studia na Euroškole, pracoval jsem pro Radio Crystal, po maturitě jsem směle pokračoval dál. Zhruba půl roku jsem působil jako moderátor a redaktor v Rádiu Hey Praha a kromě toho jsem připravoval reportáže do TV Praha, která už bohužel nevysílá. Ale tady jsem si poprvé zkusil, jaká je práce redaktorů televizního zpravodajství. Pravdou je, že je v Praze blaze, ale taky draze. Proto tady člověk s jednou prací těžko vystačí. K práci v rádiu jsem začal psát do bulvárního deníku Šíp, dříve Večerník Praha. Nepsal jsem pikantnosti o celebritách, ale spotřebitelské rady - byla to jediná "nebulvární" stránka v deníku.

Mezitím jsem se úspěšně dostal do Radia Impuls na post zprávaře. V pravidelných relacích připravuji zprávy z domova, ze

světa a ze sportu a následně je prezentuji do vysílání. Takže to nefunguje tak, že by mi někdo psal zprávy a já je jen četl. Kdepak. Všechno dělám sám. Na Impulsu jsem spokojený, protože se tady rádio dělá na vysoké úrovni, což bylo mým cílem - dělat věci profesionálně. Kromě toho jsem redaktorem společenského týdeníku RING, který jsem vyměnil za Šíp. Podtrženo sečteno, práce je dost. Ale hlavně dělám to, co mě baví. (A k budoucímu povolání by měl každý student takhle přistupovat!) A jak se daří Vám, vše při starém na Euroškole? Mějte se krásně.

Vedran K.

Dobrý den paní profesorko, jak se máte? :-). Za chvíli se Vám to blíží, že? Nový školní rok...jen co si nervy odpočinuly, už to zase začne, že? Co je nového ve škole? Chystám se za pár dní do Lípy, myslíte, že byste si udělala čas na jedno káfičko?

Já teď bydlím v Praze a pracuji jako zástupkyně vedoucí recepce v jednom hotelu. Docela makačka, ale aspoň jsem se tady naučila italsky a španělsky. Hotel mi zaplatil školu, protože teď nám pořád najíždějí hosté ze Španělska a Itálie a kolikrát neumí

pípnout jiným jazykem, než svým, a to je pak domluva. Kdybyste potřebovali někdy na exkurzi:-), klidně přijďte k nám., ať děti vidí, že se i v Praze musí tvrdě makat, že tu není jen blaze :-)) Zatím docela vyžívám z látky pana Kojzara, ale akorát je to tady všechno 100 x větší, než třeba na Kahanu:-))....Už bylo dost vytahování:-), budu ráda, když se ozvete a půjdeme na tu kávu. Mějte se krásně, pevné nervy a pozdravujte v kabinetě.

Pěťa K.

Hi Euroškola, how are you?

Mám toulavé boty a jednoho dne jsem vyrazil vybaven kapesním slovníčkem anglického jazyka, dvěma ohromnými kufry z ruzyňského letiště směrem Paříž, pak New York a přes proslulé gamblerské doupě Las Vegas do Anchorage. Tam jsem

pronocoval a ráno našel autobus, který mě vezl dále na sever do

mé cílové stanice „Milepost 215,8“, nacházející se v klínu Denali National Park. Ve městečku jsem 3 měsíce pracoval jako pokojský. Počáteční problémy s cizím jazykem se mi vlivem nového prostředí a známých podařilo celkem snadno odstranit a našel jsem si spoustu nových přátel z celého světa. Pobyt v člověkem téměř nedotknuté Aljašce se pro mě stal velkým přínosem ve sféře finanční, ale samozřejmě i co se týče jazyka a životních zkušeností. Každému, komu se podobná příležitost naskytne, vřele doporučuji popadnout ji za „pačesy“, protože to opravdu stojí za to.

Z Aljašky zdraví Petr N.

Setkání, které potěší

Pro každého je příjemné se v dnešní uspěchané době na chvíli zastavit a strávit čas s přáteli. Vždy potěší, když mne „mé děti“ - tj. absolventi Euroškoly pozvou na třídní sraz. V červnu mi udělala radost pozvánka těch, kteří naši školu navštěvovali v letech 1993-98. Nejednalo se o akci: přijet - opít se - usnout - odjet, ale bylo to o sportu, o výletě, jahodovém dortu, pečení masa, o dobrém pivku, o troše vzpomínání, o plánech do budoucna. Viděla jsem, že ty „mé děti“ našly místo v životě, jsou úspěšné a spokojené, a to vůbec není málo!

Petra K.

S Teentourem do světa

Cestování je skvělé, cestování zadarmo však nemá chybu. Měla jsem se čtyřmi spolužáky to štěstí, že jsem byla za práci na projektu "Comenius 1.1 Teentour" vybrána a navštívila jsem Barcelonu, moji spolužáci pak na jaře Porto. Byly to nádherné dny naplněné novými poznatky, krásnými zážitky, ale také kamarádstvím, které neskončilo s naším odletem domů. V červnu jsme se na zpáteční cestě z turistáku ve španělské Oropese del Mar zastavili v Barceloně, kde mám právě díky projektu, kamarádku Lauru. Poslala jsem jí esemesku a dvě hodinky jsem strávila s ní a jejími temperamentními kamarády. Lepší tečku za turistákem jsem si nemohla přát. Nechte se inspirovat na www.teentour.org

Eva Š.